ಡಾ॥ ಬಾ.ರಾ.ಗೋಪಾಲ್

ಕರ್ನಾಟಕ ಇತಿಹಾಸ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಐದನೆಯ ವಾರ್ಷಿಕ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಭಾಷಣ

ಸನ್ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಜಗದ್ಗುರು ಬೃಹನ್ಮಠದ ಮುರುಘ ರಾಜೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳೇ, ಸ್ವಾಗತಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರೇ, ಕರ್ನಾಟಕ ಇತಿಹಾಸಅಕಾಡೆಮಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರೇ, ಹಿರಿಯ ಕಿರಿಯ ಸಂಶೋಧಕರೇ ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಮಕ್ಕಳೇ.

ಈ ಐದನೆಯ ಸಮ್ಮೇಳನಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಆಭಾರಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ನಾನು ದೊಡ್ಡವನಾಗಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ನನ್ನಲ್ಲುಂಟುಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ನನಗೆ ಗೊತ್ತು ನಾನು ಕನ್ನಡಮ್ಮನಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸಿರುವುದು ಅಳಿಲಸೇವೆ ಎಂದು. ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಗೌರವ ಕೊಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೂ ಇದು ಹೆಮ್ಮೆಪಡುವ ಸಂತೋಷದ ವಿಷಯ. ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ಕೆಲಮಾತುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ, ಆ ಮಾತುಗಳು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಅನಿಸಿಕೆಗಳು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಮೂರ್ತಸ್ವರೂಪ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅಹುದಾದ ರಹುದೆನ್ನಿ, ಅಲ್ಲವಾದ ರಲ್ಲವೆನ್ನಿ.

ಇಂದು ನಾವು ನಾಡಿನ ಐಕ್ಯತೆಯ ಬಗೆಗೆ, ಸಮಗ್ರತೆಯ ಬಗೆಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ರಕ್ಷಣೆಯ ಬಗೆಗೆ ಪುಂಖಾನುಪುಂಖವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ವಿವಿಧತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಏಕತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ ದೇಶವೆಂಬುದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ರಾಮ-ಕೃಷ್ಣರು ಭಾರತದಾದ್ಯಂತ ಮಾನ್ಯರಾದ ಅವತಾರಪುರುಷರು. ದೇಶದ ಎಲ್ಲೆಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹಿಂದೂಧರ್ಮ ಎಂಬ ಮಾತಿಗೆ ನೀಡುವ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಒಂದೇ. ಭಾಷೆಗಳು ಹಲವಷ್ಟೆ. ಆದರೂ ದೇಶದ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಎಂತಲೇ ಬಂಗಾಲೀ, ಪಂಜಾಬಿ, ಕಾಶ್ಮೀರೀ,ಮರಾಠೀ ಮುಂತಾದ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಬೆಳೆದುಬಂದಿವೆ.

ಆದರೆ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿರುವ ಮಾತು ದ್ರಾವಿಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಎಂಬುದು – ಔತ್ತರೇಯರು ಮದರಾಸೀ ಎಂದೂ ಇದಕ್ಕೆ ಹೆಸರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶದ, ಕರ್ನಾಟಕದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಎಂಬುದು ಆಯಾ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗಷ್ಟೇ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವಾಗಿದ್ದು ಹೊರಗೆಲ್ಲ ಇದು 'ದಕ್ಷಿಣಭಾರತ – ದ್ರಾವಿಡ ಸಮಸ್ಕೃತಿ ಎಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಆಂಧ್ರರಿಗಾಗಲೀ, ಕನ್ನಡದವರಿಗಾಗಲೀ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಧ್ವನಿ ಇದರಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದೊಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಸನ್ನಿವೇಶ. ಇದು ಏಕೆ ಹೀಗೆ?

ಇಲ್ಲಿ 'ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತ' ಎಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಪ್ರೊ. ನೀಲಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು 9-10ನೆಯ ಶತಮಾನಗಳವರೆಗೆ ವೇಂಗಡಮ್ ಬೆಟ್ಟ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಉತ್ತರ ಸೀಮೆಯಾಗಿದ್ದ ಪಶ್ಚಿಮ ಸಮುದ್ರತೀರದ ಭಾಗಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಂತೆ ಹಿಂದಿನ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ಬಹುಭಾಗವನ್ನಾಕ್ರಮಿಸಿತ್ತು ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. Burton Stein ಎಂಬಾತ ಈಗಿನ ಕೇರಳವನ್ನೊಳಗೊಂಡಂತೆ ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಜಲಾನಯನ ಭೂಮಿಯನ್ನೂ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣ-ಗೋದಾವರೀ ಮುಖಜ ಪ್ರದೇಶವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅದರನ್ವಯ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತವು ದ್ರಾವಿಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕ್ಷೇತ್ರ ಎಂದು ವರ್ಣಿಸಲಾದ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಪ್ರದೇಶವನ್ನೊಳಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಎಂದ ಮೇಲೆ ತಮಿಳುನಾಡೇ ಅಲ್ಲದೆ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕಗಳ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾಗಗಳು ಈ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೊಳಪಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರೊ. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ ಒಂದೆಡೆ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತವೆಂದರೆ ವಿಂಧ್ಯಕ್ಕೆ ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕಿರುವ ಪ್ರದೇಶ ಎಂಬ ವಿಶಾಲಾರ್ಥವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಡೇವಿಡ್ ಲುಡ್ಡನ್ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಸಮಾಜವೆಂದರೆ ತಮಿಳು ಸಮಾಜವೆಂದು

ಅರ್ಥೈಸಿದ್ದಾರೆ, ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಈ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತವನ್ನು ತಮಿಳುನಾಡಿನೊಡನೆ ಸಮೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಇತಿಹಾಸ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜವನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆದ ಕರಾಷಿಮರವರು ಸಹ ಇದು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತಮಿಳುನಾಡಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪದ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಸಂಕುಚಿತಾರ್ಥದಲಲ್ಲಿ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತವನ್ನು ತಮಿಳುನಾಡಿಗೆ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಆದರೆ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತ ಎಂಬ ಮಾತು ಈಗಿನ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ, ಕರ್ನಾಟಕ, ತಮಿಳುನಾಡು ಹಾಗೂ ಕೇರಳಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಪ್ರದೇಶವೆಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಪ್ಪತಕ್ಕದ್ದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಭಾಗಗಳು, ಕೆಲವು ಪಂಡಿತರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ, ಸೇರಿದ್ದರೂ, ಇದು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ತಪ್ಪೇನೂ ಆಗಲಾರದು. ಕೇರಳ ಕಳೆದ ಎರಡು ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ರೂಪುಗೊಂಡ ರಾಜ್ಯವಾಗಿದ್ದು ಅದು ಆ ಮೊದಲು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಭಾಗವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಮಲೆಯಾಳ ಭಾಷೆ ಸಹ ಹೊಸತಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡ ಭಾಷೆಯೇ ಆದುದರಿಂದಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಾಲದಿಂದ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತ ಆಂಧ್ರರು, ಕನ್ನಡಿಗರು ಹಾಗೂ ತಮಿಳರು ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಪ್ರದೇಶವಷ್ಟೆ!

ಈ ಮುವರು ಜನಗಳ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನತೆಗಳಿವೆ. ಇವರ ಗುಣ ನಡತೆಗಳು ಇವರು ವಾಸಿಸುವ ನೆಲದ ವಾಯುಗುಣ, ಭೌಗೋಳಿಕ ಪರಿಸರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ರೂಪುಗೊಂಡಿವೆ. ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ ಹಿರಿದಾದ ರಾಜ್ಯ. ಒರಿಸ್ಸಾದ ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ಬಂಗಾಳ ಕೊಲ್ಲಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಉತ್ತರ ಆರ್ಕಾಟ್ ಜಿಲ್ಲೆಯವರೆಗೂ ಹಬ್ಬಿ ಈ ರಾಜ್ಯ, ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿನ ನೈಜಾಮ್ ರಾಜ್ಯದ ಭಾಗಗಳನ್ನು 'ರಾಯಲಸೀಮ' ಎನಿಸಿದ ದಕ್ಷಿಣದ ಪ್ರದೇಶವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಕೃಷ್ಣಾ–ಗೋದಾವರೀ ನದಿಗಳು ಈ ರಾಜ್ಯದ ಹಿರಿದಾದ ನದಿಗಳು. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ತುಂಗಭದ್ರೆಯರು ಕೃಷ್ಣೆಯನ್ನು ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ತೀರದ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ವಾರ್ಷಿಕ ಮೂರುಬಾರಿ ಸಹ ಬೆಳೆ ನೀಡುವಷ್ಟು ಬಹು ಫಲವತ್ತಾದ ಪ್ರದೇಶಗಳು. ಆದರೆ ನೈಜಾಮ್‌ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಹಾಗೂ ಅವುಗಳ ದಕ್ಷಿಣದ ರಾಯಲಸೀಮ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಬರಗಾಲಪೀಡಿತ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು. ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಳೆ ಹಾಗೂ ಬಾವಿ ನೀರನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಇವುಗಳು ಜನರನ್ನು ಕಷ್ಟಜೀವಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿವೆ. ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ಜನರು ಶೂರರು. ಆದರೂ ತಮ್ಮ ಪರಿಧಿಯೊಳಗೇ ಜೀವಿಸಿದ್ದರು. ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಈ ಪ್ರದೇಶ ಅನ್ಯಾಕ್ರಾಂತ. ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಸಾತವಾಹನ ರಾಜ್ಯ ಹೊರತುಪಡಿಸಿದರೆ, ಕಾಕತೀಯರ ವರೆಗೆ ಆಳಿದ ಉಳಿದ ಮನೆತನಗಳು ಬಹುಕಾಲ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕಗಳ ನಡುವಣ ಕದನಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾದುವು :

ಆಗಿನ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನ–ಈಗಿನ ದಕ್ಷಿಣ ಕರ್ನಾಟಕದ ಬಹುಭಾಗಗಳು ತಮಿಳು ದೇಶದ ಭಾಗವಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ತಪ್ಪು. ಪಲ್ಲವರು ಸಾತವಾಹನರ ರಾಜಕೀಯ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾಗ ಅತಿ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಕರ್ನಾಟಕದ ಬಳ್ಳಾರಿ ಮತ್ತು ಸುತ್ತಲಿನ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಮೇಲೆ ಒಡೆತನ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ತದನಂತರ ಆ ಭಾಗ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕದಂಬ ರಾಜ್ಯದ ಭಾಗವಾಯಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಕಾವೇರಿಯ ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿನ ಗಂಗರ ರಾಜ್ಯ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಪಲ್ಲವರಿಂದ ಸ್ಫೂರ್ತಿಪಡೆದು ಅವರ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವರು ಗಂಗರನ್ನು ಕದಂಬರ ವಿರುದ್ಧ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸತೊಡಗಿದರು. ಕೆಲಕಾಲಾನಂತರ ಗಂಗರು ತಮ್ಮ ಕಾಲಮೇಲೆ ನಿಂತು ಪಲ್ಲವರ ಬದಲು ಬಾದಾಮಿಯ ಚಾಲುಕ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡರು. ಚಾಲುಕ್ಯ ಇಮ್ಮಡಿ ಪುಲಕೇಶಿ ಪಲ್ಲವರ ಮಹೇಂದ್ರನನ್ನು ಸೋಲಿಸಿದಂದಿ ನಿಂದ ಕರ್ನಾಟಕ–ತಮಿಳುನಾಡುಗಳ ನಡುವಣ ರಾಜಕೀಯ ಹೋರಾಟಗಳು ಆರಂಭವಾದುವು. ಇದು ನಂತರದ ನಾಲ್ಕೈದು ಶತಮಾನಗಳವರೆಗೂ ಮುಂದುವರೆದುವು. ಪಲ್ಲವ–ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟ, ಚೋಳ- ಚಾಲುಕ್ಯ, ಪಾಂಡ್ಯ–ಹೊಯ್ಸಳ ಇತ್ಯಾದಿ ತಮಿಳುನಾಡಿನ, ಕರ್ನಾಟಕದ ಅರಸುಮನೆತನಗಳ ನಡುವೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳು, ಜಗಳಗಳು ನಡೆದುಕೊಂಡೇ ಹೋದುವು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಭೌಮತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಷ್ಟೇ ಅಡಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆರ್ಥಿಕ ಲಾಭದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಅಡಗಿತ್ತು.

ಆರ್ಥಿಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಕದನಗಳು ನಡೆದುವೆನ್ನಲು ಪರಿಸರ ಹಾಗೂ ಭೌಗೋಳಿಕ ಅಂಶಗಳೇ ಕಾರಣ. ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಸಮಾಜದ ವರ್ತನೆ ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತವೆ. ಮೇಲೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿದ್ದೇನೆ, 'ಭತ್ತದ ಕಣಜ' ಎಂದು ಕರೆಯಲಾದ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ

ಒಂದು ಭಾಗದ ಜನ ಬಿತ್ತಿ ಬೆಳೆದದ್ದು ಪ್ರಾಂತದ ಜನರಿಗೂ ಸಾಕಾಗಿ ಹೊರಗೂ ರಫ್ತುಮಾಡುವಷ್ಟು ಆಗು ತ್ತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಆಂಧ್ರದ ಅರಸರು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿವಹಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಪೂರ್ವಚಾಲುಕ್ಯರು ಬಾದಾಮಿಯ ಚಾಲುಕ್ಯರ ಸೋದರ ಸಂಬಂಧಿಗಳು. ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ಶತಮಾನಗಳಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾಲ ಆಳಿದ ಈ ಅರಸರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಇತರರು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಅನ್ಯಾಕ್ರಾಂತವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಕಾಲವನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸಿದರು. ಕರ್ನಾಟಕ – ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಅರಸುಮನೆತನಗಳವರ ಈ ಕದನಗಳಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವ ಚಾಲುಕ್ಯ ರಾಜ್ಯದ ಭಾಗಗಳು–ಕೃಷ್ಣೆ–ತುಂಗಭದ್ರೆಗಳ ಮುಖಜ ಪ್ರದೇಶಗಳು–ಅವರ ರಣರಂಗಗಳಾದುವು. ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶದ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾಗ–ರಾಯಲುಸೀಮೆ–ಬಹುಕಾಲ ಕರ್ನಾಟಕದ ಅರಸರ ಅಧೀನದಲ್ಲಿತ್ತು. ಅದು ಬರಪೀಡಿತ ಹಿಂದುಳಿದ ಪ್ರದೇಶವಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ ಇತರರು ಯಾರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿರಲಿಲ್ಲ.

ಪಶ್ಚಿಮ ಘಟ್ಟಗಳು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತವನ್ನು ಎರಡು ಉಷ್ಣವಲಯದ ಪರಿಸರಗಳಾಗಿ ವಿಭಜಿಸಿವೆ, ಒಂದು ಆರ್ದ್ರ : ಮತ್ತೊಂದು ಅರೆಶುಷ್ಕ. ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಕ್ಟೋಬರ್‌ನಿಂದ ಡಿಸೆಂಬರ್‌ವರೆಗೆ ಬಂಗಾಳ ಕೊಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಉಂಟಾಗುವ ಮಾರುತದ ಕುಗ್ಗುವಿಕೆಯ ಫಲವಾಗಿ ಈಶಾನ್ಯ ಮಾರುತಗಳ ಮಳೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಘಟ್ಟಗಳ ಪೂರ್ವ ಭಾಗ ಅರೆಶುಷ್ಕ. ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾದ ಕುರುಚಲು ಗಿಡಗಳು ನೈಸರ್ಗಿಕ ಸಸ್ಯವರ್ಗ, ಧೂಳು ತುಂಬಿದ ಕಂದುಭೂಮಿ. ಅತಿ ವಿರಳವಾದ ನೀರನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬಳಸಲು ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ದುಡಿಯುವ ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಜನರು ಒಂದು ವಿಧದ ಮುಚ್ಚಿದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಜನ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕಂದಿದವರು, ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿಯುವವರು ಮತ್ತು ಸಾಹಸಿಗಳು. ತೀರಪ್ರದೇಶ ಉಪ್ಪಿನ ಜೌಗಾಗಿದ್ದು ಫಲವತ್ತಾಗಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ ಅವರು ಹೊಸಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ವಲಸೆ ಹೋಗಬೇಕಾಯಿತು. ಸಮುದ್ರ ಸಂಚಾರಿಗಳಾಗಿ ಆಗ್ನೇಯ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿದ್ದವರೊಂದಿಗೆ ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದರು. ಚೋಳರಂತೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಾಹಸಿಗಳಾದವರು ಸಮುದ್ರದಾಚೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು, ನಗರಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು.

ಕರ್ನಾಟಕ ಹಸಿರಾದ ಪಚ್ಚೆಯ ನಾಡು ಕಾವೇರಿ, ತುಂಗಭದ್ರೆ, ಕೃಷ್ಣೆಯರಂತಹ ಸುತ್ತಿ ಹರಿಯುವ ನದಿಗಳು, ಸುಂದರ ಬೆಟ್ಟಗುಡ್ಡಗಳು, ಕಣಿವೆಗಳು ಜನರನ್ನು ವೀರ್ಯವಂತರನ್ನಾಗಿ ಸೌಂದರ್ಯೋಪಾಸಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿವೆ. ಕನ್ನಡಿಗರು ನಿಸ್ಸೀಮಂಹೋಧರು. ಬಾದಾಮಿಯ ಚಾಲುಕ್ಯರ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಕರ್ನಾಟಬಲವೆಂಬ ಕನ್ನಡ ಸೈನ್ಯ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಮೈವೆತ್ತುದು. ನದೀ ಜಲ ಹಾಗೂ ಕೆರೆ ನೀರುಗಳಿಂದ ಫಲವತ್ತಾದ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಒಣ ಹಾಗೂ ನೀರಾವರೀ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ, ಸುಖ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಜೆಗಳು ಹಿತ–ಮಿತ ಭಾಷಿಗಳು, ಅಲ್ಪತೃಪ್ತರು ಧಾರಾಳಿಗಳು ಆಗಿದ್ದರು. ಪರ್ಯಾಯ ದ್ವೀಪದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾರಣ ಉತ್ತರ, ದಕ್ಷಿಣ ಭಾಗಗಳೆರಡರ ಜೊತೆಯಲ್ಲೂ ಉತ್ತಮ ಬಾಂಧವ್ಯಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಕೊಂಡು ಆರ್ಯ–ದ್ರಾವಿಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳೆರಡನ್ನೂ ಸಮೀಕರಿಸಿ ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಂಡರು. ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳ ಬಗೆಗೆ ಗೌರವ, ಸಹನೆ, ಪರಮತಸಹಿಷ್ಣುತೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು, ಎಂತಲೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಎಲ್ಲ ಧಾರ್ಮಿಕ ನಂಬಿಕೆಗಳೂ ಒಂದುಗೂಡವ ಪ್ರಾಂತವಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಆರ್ಯ ದ್ರಾವಿಡ ಜನರ ಮನೋಭಾವಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಬಹುದು. ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ತಮ್ಮದಲ್ಲದ ಪ್ರದೇಶದ ಮೇಲೆ ದಾಳಿಮಾಡಿ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತಮಿಳರಿಗೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಅರಸು ಮನೆತನಗಳವರೊಡನೆ ಹೂಡಿದ ಪ್ರತಿಯೊಂದ ಕದನವೂ ಆಕ್ರಮಣ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯದಾಗಿದ್ದು ಕರ್ನಾಟಕದ ಅರಸರು ಸ್ವರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿಯೇ ಪ್ರತಿಭಾರಿ ಹೋರಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟ ಮುಮ್ಮಡಿ ಕೃಷ್ಣನ ತಮಿಳುನಾಡು ಮೇಲಿನ ದಾಳಿ ಮಾತ್ರ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತಾಗಿ ಕದನ ಹೂಡಿ ತನ್ನ ಮೇಲ್ಮೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಚಟದಿಂದ ಕೂಡಿತ್ತು. ಚೋಳರ ಕಾಲದಿಂದ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ರಾಜಕೀಯ ಧೋರಣೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಕಂಡುಬಂದವು. ಪಲ್ಲವರ ನರಸಿಂಹವರ್ಮ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಾದಾಮಿಯನ್ನು ಮುತ್ತಿ ಅಲ್ಲಿ ವಿಜಯ ಸ್ತಂಭವೊಂದನ್ನು ನೆಡಿಸಿದ. ವಿಕ್ರಮಾದಿತ್ಯ (I ಮತ್ತು II) ರು, ವಿನಯಾದಿತ್ಯ–ವಿಜಯಾದಿತ್ಯರು ಸಹ ಪಲ್ಲವರೊಡನೆ ಕಾದಿದರು.

ಆದರೆ ಚೋಳರು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ರಾಜಾಧಿರಾಜನ ಕಾಲದಿಂದ ತಮಿಳು ಅರಸರ ಧೋರಣೆ

ಯಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಕಂಡುಬಂದುವು. ಅವರು ರಾಜ್ಯದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ವರ್ಧಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿ ದರು. ಎಂತಲೇ ಪೂರ್ವಸಮುದ್ರ (ಬಂಗಾಲಕೊಲ್ಲಿ) ದಾಟಿ, ಜಾವಾ, ಸುಮಾತ್ರ, ಬಾಲಿ ದ್ವೀಪಗಳನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ತಂದರು. ಶ್ರೀಲಂಕಾವನ್ನು ಗೆದ್ದುಕೊಂಡರು. ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ಚಾಲುಕ್ಯ ರಾಜ್ಯದ ವಿರುದ್ಧ ಸಾಗಿದರು. ಸತತವಾದ ಹೋರಾಟಗಳು ನಡೆದವು ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಗಮನಿಸಬ ಹುದಾದದು ಈ ಎರಡು ಮನೋಭಾವಗ ಳನ್ನು,

ತಮಿಳರು ತಾವು ಹೋದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಊರುಗಳನ್ನು, ನಗರಗಳನ್ನು, ರಾಜಧಾನಿಗಳನ್ನು, ಸುಟ್ಟುದಾಗಿ, ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ಹಾಳುಗೆಡವಿ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಸೂರೆ ಗೊಂಡುದಾಗಿ, ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಅಮೂಲ್ಯ ಶಿಲ್ಪ ಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಿ ದುದಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ, ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷೆ ಈ ಹೇಳಿಕೆಗ ಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಅರಸರು ತಾವು ಗೆದ್ದುದನ್ನೂ ಸಹ ಹಲವಾರು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಂಕೋಚಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆನ್ನೋಣವೇ? ಕ್ರಿ.ಶ. 1054ರಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕೊಪ್ಪಮ್ (ಕೊಪ್ಪಳ) ಕದನದಲ್ಲಿ ಚೋಳರ ರಾಜಾಧಿರಾಜ (II) ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟ. ಆದರೆ ಚಾಲುಕ್ಯ ಸೋಮೇಶ್ವರ (I) ಕನ್ನಡ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಇದರ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಅವನ ದಂಡನಾಯಕನು ಪಡೆದು ಕೊಂಡಿದ್ದ ರಾಜಾಧಿರಾಜ ಚೋಳುಗೊಡ್ಡಿ ಎಂಬ ಬಿರುದಿನಿಂದ, ಚೋಳ ಶಾಸನಗಳೇ ರಾಜಾಧಿರಾಜನನ್ನು ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಅಸುನೀಗಿದಾತ (ಅನ್ನೈ ಮೇಲ್ ತುಂಜಿಯರುಳಿನ ವಿಜಯ ರಾಜೇಂದ್ರ ದೇವ) ಎಂದು ವರ್ಣಿಸಿರುವುದರಿಂದಷ್ಟೆ ಈ ವಿವರ ಗಳು ನಮಗೆ ತಿಳಿದದ್ದು

ಹೊಯ್ಸಳರ ವಿಷ್ಣುವರ್ಧನ ಚೋಳರನ್ನು ಯಶಸ್ವಿ ಯಾಗಿ ಗಂಗವಾಡಿಯಿಂದ ಹೊರದೂಡಿದ. ಅವನ ನಂತರ ಬಂದ ಅರಸರು ತಮಿಳು ನಾಡಿನ ರಾಜಕೀ ಯದಲ್ಲಿ ಪಾಂಡ್ಯ-ಚೋಳರ ನಡುವಣ ಕದನಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಆಹ್ವಾನ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ತಲೆಹಾಕಿದರು. ಆದರೆ ಅವರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಹೊಯ್ಸಳರ ಸಹಾಯ ಪಡೆದ ಬಳಿಕ ಅವರನ್ನು ಹೊರಗಿಟ್ಟರು. ಚೋಳರ ಅರಸಿಗೆ ಜನಿಸಿದ ಸೋಮೇಶ್ವರ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆದ. ಹೊಯ್ಸಳ ಅರಸನಾದ ಬಳಿಕವೂ ಚೋಳ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಬಹು ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆದ. ತಿರುವಣ್ಣಾಮಲೈ ಅವನ ಇನ್ನೊಂದು ರಾಜಧಾನಿಯಾಯಿತು. ದೋರಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಆಗಾಗ ಭೇಟಿನೀಡುತ್ತಿದ್ದ. ಈ ರಾಜನೀತಿಯ ಫಲ ವೆಂಬಂತೆ ಹೊಯ್ಸಳರ ಬಲ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕುಗ್ಗಿತು. ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾದಾಗ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತವೆಲ್ಲವೂ ಏಕಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟಿತು. ಆದರೆ ರಾಜಧಾನಿ ಹಂಪೆಯಿಂದ ದೂರದ ತಮಿಳು ನಾಡನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಆಳುವುದು ದುಸ್ಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಾಯಕರ, ಪಾಳೆಯಗಾರರ ಆಡಳಿತ ಪ್ರಬಲಗೊಂಡಿತು. ವಿಜಯನಗರದ ಅರಸರ ನೇರ ಆಡಳಿತಕ್ಕೊಳಪಟ್ಟ ಪ್ರದೇ ಶಗಳು ಕರ್ನಾಟಕ ಮತ್ತು ರಾಯಲಸೀಮೆಯ ಪ್ರದೇಶ ಗಳು ಮಾತ್ರ, ಇದರ ಫಲವಾಗಿ ತಮಿಳು ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರವಾಹದ ಹೊರಗೇ ನಿಂತಿತು.

ಕರ್ನಾಟಕ-ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶಗಳ ಶಾಸನಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವುದು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಶಾಸನಗಳು. ಅವರ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಅರಸರ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ವರ್ಷವನ್ನು ಉಲ್ಲೇ ಖಿಸಿರುವುದು ಒಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ. ಅದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಚೋಳರ ಕಾಲದಿಂದ ನೀಡಲಾದ ದತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟ ವಿವರಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ದಾನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ವೃತ್ತಿಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ಯಾರು ಯಾರಿಗೆ ಯಾವ ಯಾವ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಯಿತು ಎಂಬ ವಿವರವಾದ ಪ್ರಸ್ತಾಪಗಳು, ಪ್ರತಿಗ್ರಹಿಗಳು ತಾವು ಪಡೆದ ದಾನಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಸಲ್ಲಿ ಸಬೇಕಾದ ಸೇವೆ ಈ ಮುಂತಾದ ವಿವರಗಳು ಶಾಸನ ಗಳಲ್ಲಿವೆ. ದಾನ ನೀಡಲಾದ ಭೂಮಿಯ ಇತಿಹಾಸ ವನ್ನು ಇದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದರ ನೆರವಿನಿಂದ ರಚಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಭೂಮಿಯನ್ನು ದತ್ತಿಯಾಗಿ ದೇವ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ನೀಡಲಾದರೂ ಅವುಗಳ ಫಲಾನುಭವಿಗಳ ವಿವರಗಳು ನಮಗೆ ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ದಾನವಾಗಿ ಪಡೆದ ಭೂಮಿಗಳ ಫಲಾನುಭವಿಗಳನ್ನು ಅವರ ವಶ ದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸುವುದು ಸುಲಭವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಅವ ರಿಂದ ಮುಕ್ತಿಗೊಳಿಸಿ (ಕುಡಿ ನೀಂಗಿ) ದ ನಂತರವೇ ಅನ್ಯರಿಗೆ ದಾನವಾಗಿ ನೀಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಎಂಬ ವಿವರ ಗಳೂ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತವೆ. ಇವರ ಶಾಸ ನಗಳನ್ನು ಮೈಕೀರ್ತಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬ ಅರಸನೂ ತನ್ನ ಆಳಿಕೆಯ ಒಂದೊಂದು ವರ್ಷದುದಕ್ಕೂ ಗಳಿಸಿದ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನೂ ಶಕ್ತಿರೂಪ ವಾಗಿ ಪಟ್ಟಿಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷೆಗಳಂತೂ ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದ್ದುವು. ಇವು ಇವರ ರಾಜಕೀಯ

ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತಾದ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳು. ಇತಿಹಾಸದ ಪುನ ರಚನೆಗೆ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯವಾದ ಆಧಾರಗಳು. ಆದರೂ ಇತರ, ಮೇಲೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲಾದಂತಹ ವಿವರಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ಇತಿಹಾಸವನ್ನರಿಯಲು ಸಹಾಯ ಕವಾಗಿ ದ್ದುವು. ಇವರ ಕೆಲವು ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯಗ ಳಲ್ಲಿ ಪೂಜೆ ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಕಾರಪಂಚಗವ್ಯ, ಪೂರ್ಣಕುಂಭ, ದೀಪಾರಾಧನೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಪಾತ್ರೆಗಳು, ಖುತ್ವಿ ಕರಿಗೆ ನೀಡಬೇಕಾದ ಸಂಭಾವನೆಗಳು.ಇವುಗಳನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಭತ್ತದ ಆಗುವ ವೆಚ್ಚ ಮುಂತಾದ ವಿವರಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ದತ್ತಿನೀಡಿದ ಭೂಮಿಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು, ಹಾಗೂ ಫಲಾನು ಭವಿಗಳು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀಡಬೇಕಾದ ವಿಶೇಷ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲಾಗಿದೆ. ಒಪ್ಪಂದಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಶಾಸನ ಗಳು (ಚೆಙುಮುಙು), ಭೂಮಿಯ ಅಧಿಕೃತ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಒಪ್ಪಂದ ಪತ್ರಗಳು (ನಿಲವಿಲೈ ಪ್ರಮಾಣ ಇಡೈತ್ತಿಟ್ಟು), ಸಾಲ ಪತ್ರ (ಕೈಯೆಯುತ್ತೋಲೈ), ನಿಗದಿ ಗೊಳಿಸಿದ ದತ್ತಿಯನ್ನು ಪೂರೈಸುವ ಒಪ್ಪಂದ ಪತ್ರ (ಉಭೈ ಯತ್ತೀಟ್ಟು), ಮುಂತಾಗಿ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕರ್ನಾಟಕದ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ, ತಮಿಳು ಶಾಸನಗ ಳಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತರಾದ ಕೆಲವು ಶಾಸನಗಳು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿ (ಉದಾ : ಹಳೇಬೀಡಿನ ಶಾಸನ) ಇಂತಹ ವಿವರಗಳು ಕಾಣಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ದಾನ ನೀಡಲಾದ ಭೂಮಿಯ ಒಟ್ಟು ವಿಸ್ತೀರ್ಣ (ಮತ್ತರುಗಳು) ವನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿ ಅದನ್ನು ದೇವರ ಪೂಜೆ, ನೈವೇದ್ಯ, ಅಂಗರಂಗಭೋಗಗಳಿಗಾಗಿ ದೇವಾಲಯದ ಪ್ರಮುಖ ಅಧಿಕಾರಿ–ಆಚಾರ್ಯ–ಯಾ–ಸ್ಥಾನಪತಿಗೆ ನೀಡಲಾಯಿ ತೆಂದು ಹೇಳಿರುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಷರತ್ತುಗಳು ಇರು ವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳು ಇವೆ ಎಂಬು ದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು ಇದರಿಂದ ತಮಿಳರ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮನೋಭಾವದ ಪರಿಚಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆ. ತಮಿಳರು ಇತರರನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ನಂಬುವಂತಹವರಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ದಾನಿ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಗ್ರಹಿಗಳಿಬ್ಬರಿಗೂ ಇದರಿಂದರಕ್ಷಣೆ ದೊರಕುತ್ತಿತ್ತು. ಫಲಾನುಭವಿಗಳಾದ ಹಿಡುವಳಿದಾರ ರನ್ನು ಭೂಮಿಯಿಂದ ಬಿಡಿಸುವುದು ದಾನಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾ ದರೆ, ಭೂಮಿಯನ್ನು ಪರಭಾರೆ ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕು ಪ್ರತಿಗ್ರಹಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ರಕ್ಷಣೆ. ಉಳಿದಂತೆ ಇತರ ನಿಂಬಂಧನೆಗಳು ಸೇವಾನಿಯಮಗ ಳಾ ಗಿದ್ದವು. ಅವೂ ಸಹ ಪರಸ್ಪರ ರಕ್ಷಣೆ ಒದಗಿ ಸುತ್ತಿತ್ತು . ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ನಿಬಂಧನೆಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಬಯಸಿದಷ್ಟು ಕಾಲ ದಾನಿಯು ಪ್ರತಿಗ್ರಹಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬ ಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಫಲಾನುಭವಿಯಾದ ಭೂಹಿಡು ವಳಿ ದಾರನಿಗೆ ಪರಭಾರೆ ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕಿದ್ದ ಕಾರಣ ಅವನಿಗೆ ಕಿರುಕುಳ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ದಾನಿಗೆ ಯಾವ ತೆರ ನಾದ ಲಾಭವೂ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸಾಂಪ್ರದಾ ಯಿಕವಾಗಿ ಅಂಗೀಕೃತವಾದ ಪದ್ಧತಿಗಳು. ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಅನೂಚಾನ ವಾಗಿ ರೂಢಿ ಯಲ್ಲಿದ್ದಿರಬಹುದಾದ ಈ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಪುನಃ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಜೊತೆಗೆ ಎರಡೂ ಪಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವತಃ ಮೂಡಿಬಂದಿದ್ದ ನಂಬುಗೆ, ಆದರೆ ಇದು ವ್ಯವಹಾರ ಚತುರ ತೆಯಾಗಿ ರಲಿಲ್ಲ.

ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಕೊರೆಯಲು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಬಿಡಿ ಗಲ್ಲುಗಳೋ, ಕಂಬಗಳೋ, ಭಿತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲೇ ಕೊರೆದು ನೆಟ್ಟಿರಬಹುದಾದ ಕಲ್ಲುಗಳೋ ಸಾಕಾಗಿ ದ್ದುವು. ಕಾರಣ ಕನ್ನಡದ ಅಕ್ಷರಗಳು ದುಂಡು. ಆಕಾ ರದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ. ಕದಂಬರ ಕಾಲದಿಂದ ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸ್ಥಾಪನೆಯ ತನಕವೂ ಶಿಲ್ಪಿಗಳು ಅಕ್ಷರಗಳ ಸೌಂದರ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸಿದ್ದರು. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒತ್ತಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬಳಸಬಹುದಾದ ಕಾರಣ ಕನ್ನಡದ ನಾಲ್ಕು ಸಾಲುಗಳಷ್ಟು ಬರಹಕ್ಕೆ ತಮಿಳು ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ 6-7 ಸಾಲುಗಳಾದರೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬಿಡಿಗಲ್ಲುಗ ಳಲ್ಲಿ ಶಾಸನವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಂಡರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವರು ಮುಂದಿನ ಅಧಿಷ್ಠಾನ ಭಾಗದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಭಿತ್ತಿಗಳ ಒಳಭಾಗಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಳಸಿದರು. ಈ ಶಾಸನಗಳು ಹಸ್ತಾಂತರವಾಗುವ ಭೂಮಿಯ ಇತಿಹಾಸದ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದುದ ರಿಂದ ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅವು ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಿದ್ದುವು. ದೇವಾಲಯಗಳ ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶಾಸನವಿದ್ದ ಪ್ರತಿ ಕಲ್ಲನ್ನೂ ಜತನದಿಂದಿರಿಸಿ ಯಾವ ಕಲ್ಲು ಪೇರಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಯಾವ ಕಲ್ಲು ಎಂಬುದನ್ನು ಗುರುತು ಮಾಡಿ ರುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಜೋಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಯಾವ ಜಾಗರೂಕತೆಯನ್ನು ನಾವುಗಳು ವಹಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ವಹಿಸಬೇಕಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ :

ಒಂದು ಪ್ರಕಾರ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಹಲವಾರು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳು ಈ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿವೆ. ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಮೌಲ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವು ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ ದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಗಳ ಶಾನು ಭೋಗರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಎಲ್ಲ ಕನ್ನಡ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ದೊರಕಿ ದಂತಾಯ್ತು. ಹೊಯ್ಸಳರ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಶಾಸನಗಳ ಕಂಡ ರಣೆ ಒಂದು ರೇಖಾ ಕಲೆಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟು, ಅಕ್ಷರ ವಿನ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳ, ಹೂ-ಬಳ್ಳಿಗಳ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಇಂತಹವು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ. ಭಾಷಾದೃಷ್ಟಿ ಯಿಂದ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಕನ್ನಡಿ ಗರು ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಬಳಸಿದರು. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭಾವ ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ಬಹಳಷ್ಟಾಗಿ ತ್ತೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವೇ. ಸಂಸ್ಕೃತ–ಕನ್ನಡಗಳು ಮಿಳಿತವಾದ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಭಾಗವನ್ನು 'ದೇಶಭಾಷೆಯಾ ಲಿಖ್ಯತೇ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ದೇಶ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನ ನೀಡಿ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಬಹುಶಃ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾಷೆ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ತಮಿಳು ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸೇರ್ಪಡೆ ತುಂಬಾ ಕಡಮೆ. ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾದಾಗ ಅದಕ್ಕೆಂದೇ ಗ್ರಂಥ ಎಂಬ ಒಂದು ಲಿಪಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿದರು. ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಗ ಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಈ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸಿದರು. ಒಂದೇ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡೂ ಲಿಪಿಗಳ ಬಳಕೆ ಸಾಮಾನ್ಯ. ಇದು ಅನ್ಯ ಭಾಷೆ ನಮ್ಮದರೊಡನೆ ಸೇರತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲವೆಂಬ ಮನೋ ಭಾವಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ.

ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಮಿಳು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದಿರುವ ದೇವಾಲಯಗಳು ದ್ರಾವಿಡ ಶೈಲಿ ಯವು. ಉತ್ತರದ ಶೈಲಿಯಾದ ನಾಗರವನ್ನೂ ಇದರೊಡನೆ ಸಂಯೋಜಿಸಿ ಕನ್ನಡಿಗರು ವೇಸರವೆಂಬ ಶೈಲಿಯನನ್ನು ರೂಪಿಸಿದರು. ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಈ ಶೈಲಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಯಿತು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಶಿಲ್ಪಶಾಸ್ತ್ರಗಳುಮೊದಲೋ ಕಟ್ಟಡ ಗಳು ಮೊದಲೋ ಎಂಬ ಸಂದೇಹ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. 10ನೆಯ ಶತಮಾನದ ನಂತರ ಸ್ಥಪತಿಗಳು ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿರಬಹುದು. ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಕ್ಕಾಗಿ ನೆರವು ಪಡೆದಿರಬಹುದು ಆದರೆ ನನಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಯಾವ ದೇವಾಲಯವೂ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಶಿಲ್ಪಶಾಸ್ತ್ರಗಳ, ಆಗಮಗಳ ವಿಧಿ, ನಿಷೇಧಗಳನ್ನನು ಸರಿಸಿಲ್ಲ. ಇದಂತಿರಲಿ, ಇಲ್ಲೂ ಸಹ ಭೌಗೋಳಿಕ ಅಂಶಗಳು ಭಿನ್ನತೆಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿವೆ.

ಗುಹಾಲಯ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ ಚಾಲುಕ್ಯರ ಮೊದಲ ನೆಯ ಕೀರ್ತಿವರ್ಮನ ಕಾಲಕ್ಕಾಗಲೇ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದುಇದನ್ನೇ ಪಲ್ಲವ ಮಹೇಂದ್ರನು ಮಾದರಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಈ ಕಲೆಯನ್ನು ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪೋಷಿಸಿದ. ಪಲ್ಲವರ ಗುಹಾಲಯ ಗಳನ್ನು ಗಡುಸಾದ ಕಗ್ಗಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕೊರೆಯಲಾಗಿತ್ತು. ಚಾಲುಕ್ಯರು ತಮಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಲಭ್ಯವಿದ್ದ ಮೃದು ವಾದ ಮರಳುಗಲ್ಲನ್ನು ಬಳಸಿದರು ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಚಾಲುಕ್ಯರು ಹಾಗೂ ನಂತರ ಆಳಿದ ಕರ್ನಾಟಕದ ಅರಸು ಕಟ್ಟಿಸಿದ ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತಿ ಶಿಲ್ಪದ ಶಿಲ್ಪಿಯ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲುಗಳ ಗಡಸುತನ ದಿಂದ ಶಿಲ್ಪಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಆಯುಧಗಳನ್ನೇ ರೂಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಆರ್ಯಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಔತ್ತರೇಯ ಶೈಲಿಯನ್ನು ದ್ರಾವಿಡ ಶೈಲಿಯೊಂದಿಗೆ ಮೇಳೈಸಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಶೈಲಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು ಕರ್ನಾಟಕದ ಶಿಲ್ಪಿಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾ ಯಿತು. ಈ ಎರಡೂ ಶೈಲಿಗಳ ಗುಡಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಾಗರ ಶೈಲಿಯ ದೇವಾಲಯಗಳು ವಿರಳ. ಮೂರ್ತಿ ಶಿಲ್ಪಗ ಳಲ್ಲೂ ಸಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಬಹುದು. ಪಲ್ಲ ವರ ಮೂರ್ತಿಶಿಲ್ಪಗಳು ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಹಿರಿದು ಮುಖ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಶೌರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳನ್ನು, ಒಂದು ವಿಧದ ಕಾಠಿಣ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಬಹುಮಟ್ಟಿನ ಗಂಡು ಶಿಲ್ಪಗಳು ಮೀಸೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದವುಗಳಾಗಿದ್ದವು – ಬಳಸಿದ ಶಿಲೆಯೂ ಅಲ್ಲದೆ ಶಿಲ್ಪಿಯ ಮನೋ ಭಾವ. ಆತನು ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಪರಿಸರಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಮೂರ್ತಿಶಿಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ನವರಸಗ ಳನ್ನೂ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಸಾಧರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲವೂ ಹೆಣ್ಣು ಮುಖಗಳು. ಹೆಚ್ಚು ಲಾಲಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ಬಳುಕುಗಳು. ಹೊಯ್ಸಳರ ಮೂರ್ತಿ ಶಿಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಈ ಶೈಲಿ ತನ್ನ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೆ.

ಈ ತೆರನ ಭಿನ್ನತೆಗಳನ್ನು ಜೀವನದ ಅನ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗ ಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ನಿಮ್ಮ ಬಹಳ ಅಮೂಲ್ಯ ವೇಳೆಯನ್ನು ಕಸಿದಿದ್ದೇನಾಗಿ ಅವು ಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ

ಇಷ್ಟೇ. ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕಸಂಸ್ಕೃತಿ ಎಂಬ ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೂ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪಂಡಿತರು ಮನಗಾಣಬೇಕು. ಕೇವಲ ಕನ್ನಡಿಗರು ಇದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡರೆ ಸಾಲದು. ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಜನ ಕೊಟ್ಟು ಕೆಟ್ಟರು. ವಿಜಯನಗರದ ಕಾಲದಿಂದಲಂತೂ ಪರಸ್ಪರ ಕಾದು ಕೆಟ್ಟವರು. ಏಕೋ ಏನೋ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಮುಂದಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಮನೋಭಾವ, ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಒಗ್ಗಟ್ಟುನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅನ್ಯರೂ ಪರಸ್ಪರ ಕಾದಾಡಿದರೂ, ತಮ್ಮ ಒಟ್ಟಾರೆ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆ ಉಂಟಾಗಬಹುದಾದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಏಕೀಭವಿಸಿ ಹೋರಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಪರಸ್ಪರ ಕಾದಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಮುನ್ನುಗ್ಗುವರ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿದು ಜಗ್ಗುವಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಮಾತುಗಳು ಕಹಿ ಎನಿಸಬಹುದಾದರೂ ಕಟು ಸತ್ಯ. ಈಗ ನಾವು ಈ ನಮ್ಮ 'ಒಳ್ಳೆಯತನ'ದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಿಲ್ಲ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಆದ್ಯತೆ ಕೊಡಲು ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ಮಂಡಲಿಯನ್ನು ರಚಿಸಬೇಕೆ? ಇಲ್ಲಿನ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವು ಇಲ್ಲವೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದ ಬಂಡವಾಳಗಾರರದು, ಇವರು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಸೂರೆ ಹೊಡೆದು ಧನಿಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಶಾಂತಿ ಸೌಲಭ್ಯ ಗಳನ್ನುಪಯೋಗಿಸಿ ಇಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲೆಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ, ಅನ್ಯ ಪ್ರಾಂತಗಳ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳು ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಲಾರರು.

ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಸ್ಥಾಪನೆಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಮುಂದೆ ಬಂದಾಗಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ ಹಿರಿಯರು ಏಕಮುಖವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸುವ ಬದಲು ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋದದ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇರುವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸಗಳ ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಇದು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ನಿಜವಾಗಿ ಆಸ್ಥೆಯಿದ್ದ ವಿದ್ವಾಂಸರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಆರಂಭಿಸಿದ ಯೋಜನೆಗಳು ಈಗ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಕುಂಠಿತವಾಗಿಲ್ಲವೇ? ಹಣದ ಅಭಾವ ಎನ್ನುವುದು ಹಾರಿಕೆಯ ಕಾರಣ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ದೃಢಸಂಕಲ್ಪ,ನಂಬಿಕೆ ಅವಶ್ಯಕ. ಇದನ್ನು ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಬೆಳಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಸಾಕು, ನನ್ನ ಈ ಧೋರಣೆ ಸಂಕುಚಿತ ಎನ್ನುವವರಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ಬಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಈ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಅಹುದಾದರಹುದೆನ್ನಿ.

ಇತಿಹಾಸ ಸಂಶೋಧನೆಯತ್ತ ಕಣ್ಣುಹಾಯಿಸಿದಾಗ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಇತಿಹಾಸದ ಪ್ರಮುಖ ರೂಪರೇಷೆಗಳ ಪರಿಚಯ ನಮಗೆ ಸಾಕಷ್ಟಾಗಿದೆ ಎನ್ನಬೇಕು. ಈಗ ನಾವು ಮಂಡಲೇಶ್ವರ, ಪಾಳೆಯಗಾರರ ಅವರು ಆಳಿದ ಸಣ್ಣ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಇತಿಹಾಸವನ್ನರಿಯಲು ಶ್ರಮಿಸಬೇಕು. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಇತಿಹಾಸದತ್ತ ಗಮನಹರಿಸಬೇಕು. ಈ ಸಣ್ಣ ನಾಯಕರು ನೀಡಿದ ನೆರವೇದೊಡ್ಡ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಪೋಷಕಗಳಾದುವು. ಹಿರಿಯ ಮನೆತನದ ಅರಸ ಇವರ ಮುಲಕವೇ ಜನಸಾಮಾನ್ಯನನ್ನು ಮುಟ್ಟಬೇಕಾಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಇವರ ಬಾಂಧವ್ಯಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೊಳಪಡಿಸಬೇಕು. ರಾಜಕೀಯ ಇತಿಹಾಸ ಕಾಲ ಮುಗಿದು ಸಾಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಇತಿಹಾಸಗಳನ್ನೂ ಆ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಸಮಾಜದ ಅಳಿವು-ಉಳಿವುಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ವಹಿಸಿದ ಪಾತ್ರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಅಧ್ಯಯನದ ಕೆಲಸ ಆಗಬೇಕು. ಚಿತ್ರದುರ್ಗದ ಪಾಳೆಯಗಾರರು ಯಾರಾರಾಗಿದ್ದರು ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿರಬಹುದಾದರೂ ಒಟ್ಟಾರೆ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಅವರು ವಹಿಸಿದ ಪಾತ್ರವೆಂತಹುದಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದರ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಆಗಬೇಕು. ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಶೋಧಕರು, ಕಾಲೇಜುಗಳ ಅಧ್ಯಾಪಕರು, ಯುವಜನಾಂಗ ಇಂತಹವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಬೇಕು.

ಬನವಾಸಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನ ನಗರ. ಅದರ ಬಗೆಗೆ ಸ್ಥಳೀಯ ಜನರು ತೋರಿಸಿದ ಆಸ್ಥೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ. ಅವರು ನನ್ನ ಆಪ್ತಮಿತ್ರರಾಗಿದ್ದ ದಿವಂಗತ ಲಿಂಗೇಶ ಶರ್ಮರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ವಿಚಾರಸಂಕಿರಣಗಳನ್ನು ಸಮ್ಮೇಳನಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ನೆನಪೇ ಸಿಹಿ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ 'ಬನವಾಸಿ ಕದಂಬರು', Corpus of Kadamba Inscriptions ಇತ್ಯಾದಿ ಗ್ರಂಥಗಳು ಹೊರಬಂದವು. ಹೊಸಶಾಸನಗಳು ಪುರಾತತ್ವ ನಿವೇಶನಗಳು ಬೆಳಕು ಕಂಡವು. ಹಿಂದೆ ಗೆಜಿಟಿಯರ್‌ಗಳ ಸಂಪಾದಕರಾಗಿದ್ದ, ಶ್ರೀ ಅಭಿಶಂಕರರು ಬನವಾಸಿವಲಯ ಅಭ್ಯುದಯ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ತನ್ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರದೊಡನೆ ಈ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ, ಇನ್ನೂ ಆಗಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಹೋರಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಾಚ್ಯವಸ್ತುಗಳ, ಶಿಲ್ಪಗಳ, ಗುಡಿಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯ ಬಗೆಗೆ ಸ್ಥಳೀಯರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಬೇಕು. ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿಐತಿಹಾಸಿದ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮೂಡಿಸಬೇಕು. ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಮೇಲಿನ ಅವಲಂಬನ ನಿರರ್ಥಕವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಸನ್ನತಿ ಒಂದು ಪ್ರಾಚೀನ ಬೌದ್ಧ ಕ್ಷೇತ್ರವೆಂದು ತಿಳಿದು, ದಶಕವೇ ಕಳೆದಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಉತ್ಖನನ, ಕ್ಷೇತ್ರ ಪರಿಶೋಧನ ಕಾರ್ಯ ಗಳಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬನವಾಸಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉತ್ಖನನ ನಡೆದು 20 ವರ್ಷಗಳೇ ಸಂದಿವೆ. ಅದರ ವರದಿ ಎಲ್ಲಿ! ಈಗಿನ ಪುರಾತತ್ವ ಇಲಾಖೆಯ ನಿರ್ದೇಶಕರಾದ ದೇವರಾಜನು ಉತ್ಸುಕರು, ಅವರಿಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ತೋರಿಸಬಹುದಾ ದಂತಹಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಬಹಳ ಇವೆ. ಮಾಡಿಯಾರು ಎಂಬ ಭರವಸೆ ನನಗಿದೆ. ಈಗ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಂಶೋಧಿತ ಜಿಲ್ಲಾಗೆಝೆಟಿಯರುಗಳು ಉತ್ತಮ ಪರಾಮರ್ಶಕ ಗ್ರಂಥಗಳಾಗಿವೆ. ಹಲವಾರು ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದ ಸಂಶೋಧನೆ ಕೈಗೊಂಡಿರುವ, ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ನೆರವಾಗಿರುವ ಡಾ॥ ಸೂರ್ಯನಾಥ ಕಾಮತರಿಗೆ ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ನೆರವು ನೀಡಬೇಕು, ನಾಡಿನ ಈಗಿನ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ಈಗ ಅವುಗಳು ನಿಂತಿವೆ.ಕೇವಲ ಅಧ್ಯಯನ, ಅಧ್ಯಾಪನ ಕೇಂದ್ರಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗಿರುವ ಇವು ಯಾವ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೂ, ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡದೆ ತಾತ್ಸಾರಮನೋಭಾವದಿಂದ ಕೂಡಿವೆ. ಇವು ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಅವಶ್ಯಕತೆಗೆ ಇಂಬುಕೊಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಕೇವಲ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಗ್ರಂಥಸಂಪಾದನೆ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಗಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಇತಿಹಾಸ, ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ, ಮೂರ್ತಿಶಿಲ್ಪ, ಶಾಸನ ಶಾಸ್ತ್ರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಶೋಧನೆ. ಅವುಗಳ ಪ್ರಕಟಣೆಗೆ ಒತ್ತುಕೊಡಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜನೀತಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೂ ಸ್ಥಳವಿರಬೇಕು.

ಬಾಂಧವರೇ, ಶ್ರೀ ಬೃಹನ್ಮಠದ ಮುರುಘ ರಾಜೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಒಂದು ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಸ್ಥೆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ ಹೇಗೆ ಪೋಷಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲ, ಶಕ್ತಿ. ಅವರ ಔದಾರ್ಯದ ಫಲವಾಗಿ ನಾವು ಇಂದು ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ, ಹಲವಾರು ಇಂತಹ ಬೇರ ಬೇರೆ ಮತ, ಧರ್ಮಗಳ ಮಠಗಳಿವೆ. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ದಾವಣಗೆರೆಯ ಮಠ ಆಶ್ರಯ ನೀಡಿತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಗದಗು. ಇವು ಸಂಶೋಧನೆ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳಿಗೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಲ ಎಂದು ಕೋರುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಯಾವ ಸಂಶೋಧಕರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಿರುವುದು ನೈತಿಕ. ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಂಬಲಗಳು. ಮಠಾಧಿಪತಿಗಳು ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂಬ ಆಸೆ, ಭರವಸೆ ನನಗಿದೆ.

ಬೇಸರ ತಂದರೂ, ನನ್ನ ಈ ಉದ್ಗಾರಗಳಿಗೆ ಕಿವಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಕ್ಷಮಸ್ವ, ಭದ್ರಂ ಭೂಯಾತ್, ಶುಭಂ ಭೂಯಾತ್, ನಮಸ್ಕಾರ.